

СЬОГОДНІ
У КІРОВОГРАДІ
РОЗПОЧИНАЄ
СВОЮ РОБОТУ
XXII ОБЛАСНА
ПАРТІЙНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

ДЕЛЕГАТАМ ПАРТКОНФЕРЕНЦІЇ — НАШ НАЛКІЙ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ПРИВІТ!

Молодий комуніст

Орган Кіровоградської обласної організації ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

П'ятниця, 20 грудня 1985 року

№ 152 (3659).

Ціна 2 коп.

ТОБІ, ПАРТІЄ, — НАШ ТРУД І ПОДВИГ, І ЛЮБОВ

Ударною працею, патріотичними ініціативами, конкретними успіхами на всіх ділянках господарського і культурного будівництва рапортують комсомольці, юнаки та дівчата орденоносної Кіровоградщини XXII конференції обласної партійної організації.

Як керівництво до дії сиринято вимоги XXVI з'їзду КПРС, квітневого і жовтневого (1985 р.) Пленумів ЦК КПРС, про те, що найважливіше і найголовніше в роботі комсомолу — широке залучення молоді у вирішення завдань прискорення соціально-економічного розвитку країни. Наша відповідь на наказ партії — високопродуктивна праця, відмінне навчання, активна громадська діяльність.

Юнаки і дівчата включилися у змагання за право підписати рапорт XXVII з'їзду КПРС.

Заступники на передз'їздову трудову вахту, високі показники добирили Світловська і Олександрійська міські, Новоукраїнська районна комсомольські організації, комсомольсько-молодіжні колективи електрозварників механоскладального цеху № 2 виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», бантажної електроважкої колони імені XXV з'їзду КПРС локомотивного депо станції Знам'янка, молочнотоварної ферми № 3 імені XIX з'їзду ВЛКСМ колгоспу імені Леніна Долішнього району, тракторної бригади № 2 колгоспу імені Ленінського комсомолу Новоукраїнського району та багато інших. Переступили тринадцятий рубіж по надоях молока 127 молодих доярок. У збиранні врожаю 1985 року брали участь 43 комсомольсько-молодіжні

збирально-транспортні загони, 199 ланок, 2,5 тисячі комбайнових, жаткових і автомобільних екіпажів. У засіки Батьківщини надійшло 300 тисяч тонн зерна, зібраного молодими хліборобами Кіровоградщини. Конкретною справою комсомолу області стало шефство над вирощуванням кукурудзи за індустріальною технологією на площі 63 тисячі гектарів.

Молоддю області тільки за останній рік подано близько 3 тисяч рапропозицій з умовним економічним ефектом 5 мільйонів карбованців, більша частина з них уже впроваджена у виробництво.

Комсомольські організації постійно піклуються про підготовку гідної зміни робітничого класу і колгоспного селянства. За комсомольськими путівками у профтехучилища області вступило 1480 членів ВЛКСМ, випускників загальноосвітніх шкіл. До 214 виростає кількість учнівських агітбригад, під час літньої трудової чверті діє 90 таборів праці і відпочинку, 227 ланок юних тваринників.

Ударно працювали на будівельних майданчиках, колгоспних полях і фермах білці студентських загонів. За останні два роки ними освоєно 2,88 мільйона карбованців капіталовкладень.

Молодь області наполегливо працює над підвищенням свого ідейного рівня в системі комсомольського політнавчання і економічної освіти. Виріс культурний рівень юнаків і дівчат: понад 8 тисяч гуртків і колективів художньої самодіяльності об'єднують молоді таланти області, 93 із них присвоєно звання народних.

У рік 40-річчя Великої Перемоги дорогами слави бать-

ків пройшли 140 тисяч юних патріотів — учасників Все-союзного походу місцями революційної, бойової і трудової слави Комуністичної партії і радянського народу.

Успіхи молоді одержують заслужену оцінку партії, уряду. За роки одинадцяти п'ятиріччя чимало молодих трудівників нагороджено державними нагородами. Серед них Володимир Піддубний — тракторист колгоспу «Україна» Добровеличківського району, Микола Волоковий — водій колгоспу «Україна» Онуфріївського району, Володимир Василенко — машиніст локомотивного депо станції Знам'янка, Раїса Хааста — доярка колгоспу імені Шевченка Новгородківського району.

Як заклик до нових творчих звернень, як бойову програму дій сприйняли комсомольці і молодь області постанову ЦК КПРС «Про дальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді».

Ми розуміємо, що в роботі комсомольських організацій є ще багато суттєвих недоліків, що час вимагає підвищення організованості, бойовитості, ініціативи і творчого пошуку.

Вивчаючи проекти нової редакції Програми партії, Статуту КПРС, Основних напрямів економічного і соціального розвитку країни на 1986—1990 роки і на період до 2000 року, юнаки і дівчата визначають свої конкретні рубежі у вирішенні завдань комуністичного будівництва.

До XXII конференції обласної партійної організації 146-тисячний загін молоді Кіровоградщини прийшов ідейно і організаційно згуртованим, готовим до нескінченних трудових подвигів в ім'я дальшого процвітання нашої Батьківщини.

Звертаючись зі словами щирої вдячності рідній Комуністичній партії за постійне піклування про молоде покоління, юнаки і дівчата Кіровоградської області запевняють, що не пошкодують сил і енергії для успішного виконання поставлених завдань, завжди будуть в авангарді всенародної боротьби за побудову комунізму.

ЗА ЗАВОДСЬКОЮ ПРОХІДНОЮ...

Делегату обласної партійної конференції — слюсареві механоскладального цеху № 1 Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратуті Олександр Сергійовичу Баранову — і за все своє життя, і останнім часом довелося заповнити

чимало анкет. Хто? Що? Де? Коли? Лаконічні відповіді повинні вмістити усе життя, і те, що звично звучить трудовою біографією, і те, що іменується особистим. Усього, звісно, не розкажеш, не напишеш. Але найголовніше про нього — члена парткому

ФОТОРЕПОРТАЖ

заводу, бригадира (однієї з двох наявних на заводі) комсомольсько-молодіжної бригади МСЦ № 1 — на заводі знають.

Те, що стосується визначення «трудова біографія» розповіли дещо він сам, а дещо товариші по роботі. На ремонтно-механічному заводі імені В. К. Таратуті Олександр Баранов працює з 1973 року. Починав учнем слюсаря у свого старшого брата. Звідси пішов у армію, а, відслуживши, знову по-

вернувся на завод. Тут колись працював і батько Олександра, естафету перейняв син.

Ну, а які ж оцінки ставить життя бригадирові сьогодні? Судить самі: кілька разів підряд його портрет заносився на міську Дошку пошани, сьогодні серйозний вдумливий погляд з портрета зустріне вас і біля заводської прохідної. Не так давно його, робітника-комуніста, обрано членом міського партії.

Бригада Баранова працює на єдиний наряд. Працює без відстаючих. Кад-

ри тут стабільні. А звідси, мабуть, і дружня атмосфера у колективі, спільне бажання працювати якнайкраще. П'ятирічку комсомольсько-молодіжної виконала достроково, сьогодні уже слюсарі-складальники виготовляють продукцію у рахунок липня 1986 року. А до відкриття XXVII з'їзду КПРС бригада зобов'язалась виготовити понад план ще 27 маслороздавальних установок — це сьогодні основна продукція цеху.

На знімках: сьогодні комсомольсько-молодіжні бригади механоскладального цеху № 1 працюють без бригадира — Олександр Сергійович Баранов представляє заводських комуністів на XXII обласній партійній конференції. Під час обідньої перерви зібралися в Ленінській кімнаті — переглянути пресу, поговорити, пограти в шахи. — члени бригади Валерій ТИМОФЕЄВ, Григорій ВРАДІЙ, Юрій ПОПОВ, Микола КУХАРЕНКО, Леонід ДРУЗЬ, Микола СУХОВИЙ (на знімку зліва направо); комуніст Олександр БАРАНОВ.

Фото В. ГРИБА.

У СВІТЛУ ДАЛЬ, В НОВУ ДОБУ

РЯДОК У РАПОРТ

Колектив ордену «Знак Пошани» виробничого об'єднання «Діпроенергобудпром» — одне з найбільших на Україні об'єднань будівельної індустрії, що робить свій вклад у розвиток енергетики країни. 16 атомних електростанцій європейської частини СРСР, Капсько-Ачинський паливно-енергетичний комплекс, Печорно-зем'я і Західний Сибір — це лише частина адрес, куди відправляється продукція об'єднання.

Колектив об'єднання достроково, на 5 місяців раніше, виконав план XII п'ятирічки по основних техніко-економічних показниках. Готуючи трудовий дарунок обласній партійній конференції та професійному святу — Дню енергетика, 18 грудня колектив об'єднання виконав річний план по випуску товарної і нормативно чистої продукції.

З початку п'ятирічки понад завдання на підприємстві об'єднання виготовлено товарної продукції на 26 мільйонів карбованців.

Рісім комсомольсько-молодіжних об'єднань уже виконали план завершального року і п'ятирічки.

Світловодський міський ЛКСМУ.

Завдання п'ятирічки наш колектив виконав ще в серпні минулого року. За рахунок чого? На мою думку, суть ударництва розуміє кожен з токарів нашої бригади — за кількістю має йти тільки безумовна якість робіт. Тут не може об'єктивно не оцінити роль нашого бригадира В. Д. Островерчука. І ділом, і словом допомагає товаришам по роботі. Тому хлопці платять тим же — і відмінною роботою, і таким же товариським, діловим ставленням до колег.

Попереду у соціалістичній токарі Костянтин Громов, Олег Дюльчак, Віктор Паук. Нині виконання змінних завдань ми довели до 140 процентів.

Обласній партійній конференції доповідаємо: на виробничому календарі колективу нині травень 1986-го. Зважаючи на бойовий настрій, перший рік XII п'ятирічки зустрінемо ще вищими показниками!

О. РАЙСЬКИЙ, групкомсорг КМК токарів по виготовленню втулки шатуна механічного цеху теплово-зорементного заводу.

М. Гайворон.

ЖИТИ І ПРАЦЮВАТИ ПО-НОВОМУ

ІНТЕРВ'Ю З ДЕЛЕГАТОМ

Комуніст Ніна Рахуба, заступник завідувача комплексом «Господарчі товари» універсального торговельно-об'єднання «Кіровоград» — делегат XXII обласної партійної конференції. Напередодні обласного партійного форуму наш кореспондент зустрівся з делегатом і попросив відповісти її на кілька запитань.

КОР.: Ніно, на конференції ви будете однією з наймолодших делегатів. Як сприйняли звістку про те, що вам, молодому комуністові, партійна організація універмагу довірила представляти колектив на обласній конференції?

Н. РАХУБА: Це високе довіря. Своєю працею, громадською роботою я виправдовуватиму його. Дні роботи конференції я уявляю собі напруженими трудовими днями.

КОР.: Є проблеми й труднощі у вашому колективі?

Н. РАХУБА: Ще донедавна стояла в нас гостра проблема плинності кадрів. Комплекс у нас спеціалістичний — господарчі товари, і якість так виходить, що не дуже до душі молодим дівчатам — продавцям працювати у відділах, де потрібно не тільки вміти обслуговувати населення, а часто й виконувати нелегку фізичну роботу.

КОР.: Як же бачиться вам розв'язання цієї проблеми?

Н. РАХУБА: Одним махом не вирішиш. Над цим повинні задуматись не

тільки працівники торговлі, а й навчальних закладів, які готують спеціалістів для торгівлі. Я веду до того, що торгівля потребує й дужих чоловічих рук. Ось у такі магазини, хоча б, як наш тут треба мати справу з електротехнічними товарами, громадськими, важкими, і з різними хімікатами, фарбами, господарчими побутовими товарами, які в нас, як правило, купують чоловіки. А продавців-чоловіків училища, наприклад, майже не готують. Знаю із своїх років навчання: в нашій групі не було жодного хлопця.

КОР.: Як ви самі прийшли у торгівлю?

Н. РАХУБА: Моя мама раніше працювала в магазині (родом я із села Пенське Бобринецького району). Зараз у цьому невеличкому сільському магазині працює продавцем старша сестра. Але ні мама, ні сестра не мали ніякого впливу на вибір моєї професії. Після закінчення десятирічки в ме-

не не було певності ким я хочу бути. Вчилася у школі непогано, думала й про даліше навчання, але у вуз не пройшла за конкурсом і відвезла документи в торговельне училище. А про вуз усі ці роки пам'ятала — нині заочно навчаюсь у Київському інституті народного господарства на товарознавчому факультеті.

Зараз я думаю так: людина може полюбити роботу, коли буде прагнути до цього. Я, можна сказати, випадково стала працівником торгівлі, але зараз не уявляю себе на іншій роботі. Нелегка вона в нас, але дорога мені. Може через те, що хороші люди в нашому колективі трудяться, що довіряють мені багато, що відчуваю постійну підтримку старших. Усім, чого я досягла — завдячую завідувачу комплексом Наталі Федорівні Панцевій. Вона й у члені КПРС давала мені рекомендацію три роки тому.

КОР.: Ніно, ви працювали продавцем, старшим продавцем, завідувачкою відділу комплексу, взагалі — восьмий рік у торгівлі. Досвід немалий. Кілька слів про роботу, обов'язки продавця, престиж вашої професії?

Н. РАХУБА: Сьогодні покупець від продавця вимагає багато. Продавець повинен мати освіту і постійно підвищувати свої знання. Як можна, наприклад, продавати електротовари, не знаючи усе про цей товар. А вони ж постійно змінюються, надходять нові. Продавець повинен вміти переконати покупця зробити покупку, якщо товар цього заслуговує.

Продавець повинен бути доброзичливим. За всяких умов. Адже від грубості, нетактовності продавця в прогріші залишається і один, і другий. Треба бути терпеливішим покупця. Вони, зрозуміло, різні бувають. Але ми творці доброго настрою і ні на хвилину не повинні про це забувати на робочому місці.

КОР.: З яким настроєм ви і ваш колектив зустрічаєте п'ятирічку, зустрічаєте обласний партійний форум?

Н. РАХУБА: Комплекс «Господарчі товари» річний план товарообороту виконав серед грудня, а п'ятирічний — в кінці листопада. До кінця року понад план буде продано населенню товарів на сотні тисяч карбованців.

До речі, в день відкриття конференції мені виповниться двадцять п'ять років.

КОР.: Вітаю вас. Бажаю успіхів, нових трудових злетів.

Вів розмову В. БОНДАР.

РОЗПОВІДАЄМО ПРО ДЕЛЕГАТА ОБЛАСНОЇ ПАРТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

...І вірити у доброту людську

Тетяна прочитала добру книжку і побачила тітку. Любов Касинівна стояла, тримаючись за одвірочку і усміхаючись, а на очах у неї стояли слюзи.

— Це ж я на тебе, дитино, виглядаю, — сказала тітка. — Вчора не приїхала, то сьогодні, думаю, обов'язково буде.

— Здрастуйте, тьотю! — Таня хутенько підбігла й поцілувала стареньку в щок. — Учора не приїхала, бо заїхалися на автобус. Збори були. Та ви не стійте тут на вітрі, бо ще застудитесь...

— Нічого-нічого... Я вже якось... А тобі, Тетяно, спати, що не забуваєш. Підем, підем до хати. Та розкажи, як же ж там наші, як Сашко, як Ніна. Бо я тут одна в селі залишилася, без рідні, а поїхати не встигаю.

— Та все добре! Сашко ж наш уже батьком став, дочка в нього росте. Та брала така! А Світлана зараз із чоловіком у Нікополь, біля нашої Ольги живе...

— Повиростали діточки, розлетілися по світу, — сказала тітка й похитала в задумі головою. — А чи ж давно отут бігали по вулиці всі шестеро. Я ще, було, кажу братові: «Ой Андрію, гарні в тебе діти, добрі та дружні. А Таня, кажу, добріша од усіх». То він ще, було, й сердито: «Ну що ти, Любо, таке кажеш! Діти як діти. Як людецькі...»

Тітка й далі говорила про Таниних батьків, про її братів та сестер, побиравалася, що рідна мати не дожила бачити дочку в добрі та шані, добрим словом згадала й названу матір. Любов Іванівну, Таня слухала, докидала слова, щоб підтримати розмову, а сама тим часом узялася за віник та наводила в хаті порядок, протираючи вікна, розпалювала в грубці. До ладу, хутенько все те робила, а думками була десь далеко-далекі. Бачила себе маленькою дівчинкою в полі по дорозі до школи, бачила...

...коло, здавалось тоді, беле-тенського зерста, в училищному гуртожитку з подругами за в'язанням, за розмовами про застатні майбутнє життя, про завод, про те, що до них на практиці токарі та майстри несерйозно ставляться — що, мовляв, ці малата у техніці розбираються... І слюзи часті (не сентет!) згадувалися, й перші успіхи та похвали, і радість од того, що такі зуміла опанувати ту «чоловічу» професію.

А наступного дня, коли раненько їхала в Олександрію й тітка проводила її далеко за ворота, аж до дупинки, здійнялася у її грудях ціла буря почуттів. Була то рантрово усвідомлена радість і од того, що є в неї з ким поділитися своїми думками й намірами, що є в неї сім'я, тітка, що у місті в неї є хороші друзі-однодумці... Була це і гордість за свій завод, за свій роботящий рід. («Зараз на електромеханічному працюємо ми з братом Олександром, а донедавна тут ще й наша сестра Світлана працювала, доки не вийшла заміж та не переїхала до Нікополя», — казала мені Таня). Була то й передчуття нової зустрічі з товаришами по бригаді, повернення до звичного ритму роботи в цеху, за яким встигла скучити за вихідні і які тепер складали таку важливу часточку її життя. І ще подумала, що вчорашні її роздуми та спогляди були нічим іншим, як намаганням відповісти самій собі на вічне своє питання: «Чи так живу?».

Вона не вперше ставила його перед собою, бо не могла уявити життя без пошуку смислу в ньому, без відчуття своєї потрібності й неспокійності в цьому світі. Так-так, не-

повторності, бо нема людей незамінних (банальна істина), але кожна людина неповторна...

В ОНА й технічне училище обрала собі неспроста.

— Ще у восьмому класі, — розповідає Тетяна Кондрус, — трапилися мені книжка «Москвичка Тоня», з якої я узяла про долю дівчини-комсомолки, котра працювала токарем на заводі під час війни,

виготовляла снаряди для фронту. Мене так захопила ця книжка, що я тоді вже вирішила в усьому наслідувати Тоню. Звінто-

електромонтажницею, перевірившись до цеху № 101, вони ж рекомендували її в члені КПРС. І весь цей час Таня була серед застрільників комсомольських справ на заводі. Як член цехового комсомольського бюро відповідала за культурно-масову роботу, потім їй доручили збирати комсомольські внески.

— Комсомольська робота навчила мене багато чому, — говорить Т. Кондрус. — І, мабуть, чи найголовніше — це бути принциповою, відстоювати свою думку, якщо переконана у її справедливості. Знаєте, коли ми вчилися в училищі, то за два роки жодного разу з дівчатами не посварилися. А тут довелося й цьому навчитися, бо є речі, якими поступитися не можна...

Її ділові якості одразу помітили і комуністи, й комсомольці складального цеху № 101, куди вона перевелася з механічного кілька років тому і де стала комуністом. Першого ж року роботи товариші з бригади Олександра Осипова обрали її своїм групкомсоргом. Якоюсь собою вона стала відповідальною за спортивний сектор, за випуск стіннівки (яку готує разом із Танею Верескун). До речі, щодо стінгазети, Уміння робити її згодилося їй недовго і в туристичному поході по печерних місцях Криму, де побувала разом із сестрою Світланою і де вони удох, в перервах між пішими переходами, випустили тану стінгазету (називалася вона символічно — «Чумаки»), що наприкінці поході, коли визначалися переможці конкурсу стінгазет, їхній журі без сумніву оддало перевагу перед іншими...

Взагалі для Т. Кондрус, попри всю її завантаженість різними дорученнями, кожне з яких вона завжди виконує на совісті,

характерний творчий, нешаблонний підхід до всього, за що береться. Чи не найбільше це проявилось у її роботі як члена партбюро цеху й партгрупорга дільниці. Комуністи тут порівняно небагато, але, багато в чому саме завдяки своєму ватажкові, вони складають той цементуючий кістяк колективу. І дільниці, і цех постійно серед країн на заводі, постійно виконують план, успішно боряться за підвищення продуктивності праці і якості продукції.

Можна багато говорити про вклад комуністки Т. Кондрус і в налагодження роботи систем партійної та комсомольської роботи, й у внутрішню роботу, але найперше треба сказати про головне: за великим вона не забуває про мале. Коли на підприємстві проходять багатолюдні мітинги прихильників миру, саме Таня почала першою збирати на дільниці її у цеху кошти у фонд допомоги дітям Нікарагуа; за ці гроші придбали іграшки — ляльки, автомобільчики, дитячі тощо — для хлопчиків та дівчаток з далекого континенту.

— Мабуть, нічого особливого немає у моєму житті, — каже Тетяна. — Звичайне життя, звичайні радощі й турботи. І падії — на щастя, на мир, на добро. А те, що мене недавно обрали членом бюро Олександрівського міського Компарії України, що комуністи довірили мені представляти міську організацію на обласній партійній конференції, — все це вважаю за аванс. Тепер я маю можливість зробити більше для миру, для людей, для справ, якії служу... І вважаю себе зобов'язаною довіряти людське виправдані...

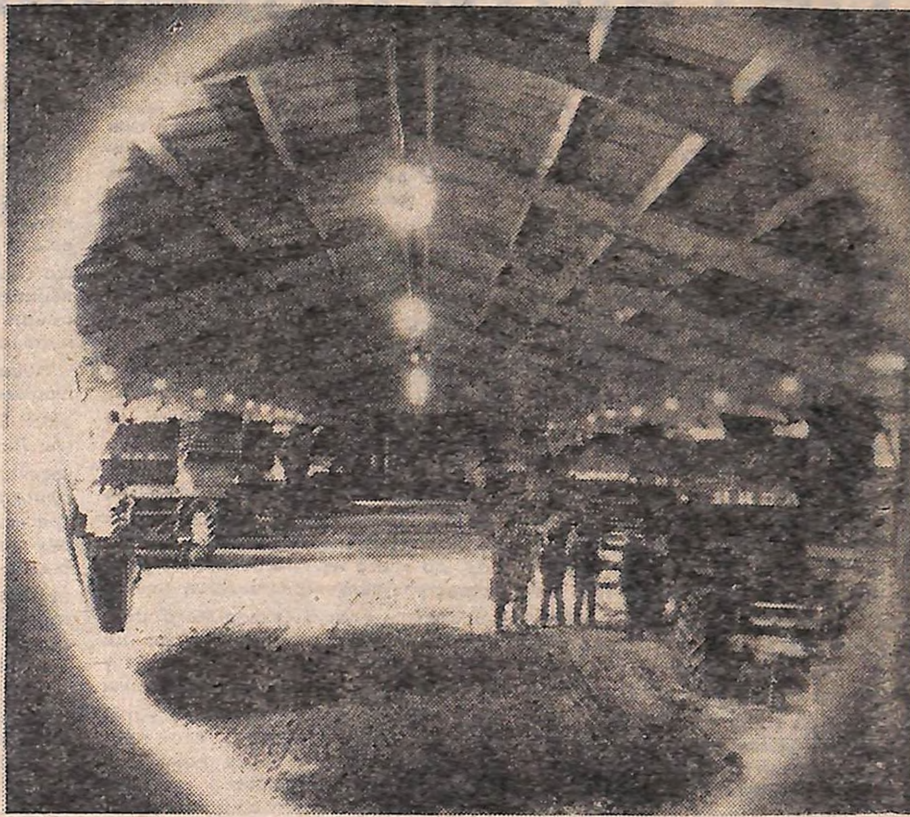
П. СЕЛЕЦЬКИЙ, спецкор «Молодого комунара», М. Олександрія.

ВЕДУТЬ СМІЛИВО КОМУНІСТИ!

Після служби в армії прийшов працювати в тракторну бригаду № 1 колгоспу «Україна» комсомолець Сергій ДРУЗЯКА. Нині він ударно трудиться на транспортуванні кормів до ферми. Знам'янський район.

За час від конференції до конференції зміцніла матеріально-технічна база госпу «Україна» Знам'янського району. Ангар для зернозбиральної техніки, який ви бачите на знімку, збудовано в колгоспі минулого року.

Фото В. ГРИБА.

У ПАРТІЙНОМУ
КЕРІВНИЦТВІ — НАША СИЛА!

СЛОВО ДІЛОМ ВІДГУКНЕТЬСЯ

У залі лунали пісні: в колективі станції Знам'янка проводився вечір-зустріч молодих виробників з ветеранами війни і праці на тему: «Ти колективу — колектив тобі». Програма була насиченою і широкою, панувала задушевна, проста і невимушена атмосфера. Проходила посвята у робітників, зачитувалися вдячні листи на адресу тих батьків, чий сини і доньки у повсякденній праці виявляють зразки трудового героїзму. Виступали убілені сивиною ветерани. Це вони, не шкодуючи сил, здоров'я, піднімали з руїн і попелу залізничний вузол. А тепер естафету праці передають у руки молоді.

Такі вечори відпочинку, зустрічей поколінь, відзначення знаменних дат у колективі проводяться часто. В цьому партком, профком і керівники станції вбачають один із шляхів комуністичного виховання у молоді любові до праці, до своєї нелегкої професії залізничника.

У проекті нової редакції Програми КПРС говориться, що партія вважає за необхідне значно посилити увагу до соціальних проблем молоді і, насамперед, повнішого задоволення її запитів у сфері праці і побуту, освіти і культури, професійного і службового зростання, розумного використання вільного часу.

Партком станції Знам'янка, у відповідності з постановою ЦК КПРС «Про дальші поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді» розробив ряд заходів, спрямованих на підвищення трудової і громадської активності молоді, виховання молодих трудівників у дусі радянського патріотизму, комуністичного інтернаціоналізму, відданості комуністичним ідеалам.

Перш за все, вирішили посилити партійне керівництво комсомольською організацією. Членові парткому, керівникові комсомольсько-молодіжної зміни, комуністу Володимирі Петровичу Максименку доручили керувати роботою з молоддю, ідейно спрямовувати її, надавати допомогу.

Роботи чимало. На станції одна з найбільш чисельних комсомольських організацій — у її рядах нараховується понад 120 членів ВЛКСМ, об'єднаних у шість комсомольських груп. У колективі кожної третій — молодий виробник.

Під час звітів і виборів для посилення партійного впливу у комсомольських групах рекомендували молодих комуністів, які ще не вийшли з комсомольського віку, на посади групкомсоргів.

Так, секретарем бюро первинної комсомольської організації рекомендовано члена партії, головного бухгалтера Зою Шиян. Вважаємо, що комуніст добре справляється з покладеними на неї обов'язками. Вдумлива, принципова, вимоглива, добре обізнана із спільнською роботою.

З шести комсомольських груп п'ять очолюють комуністи і кандидати у члени КПРС. Так, у вантажному цеху ватажком комсомолу обрано члена КПРС Олену Шокугину, у змінах №№ 1, 2, 3 групкомсоргами обрано комуністів Валентину Андрєєву, Зінаїду Васюру, Тетяну Синчеву, а у зміні № 4 комсомольську групу очолила Марія Десятник.

Комуністи регулярно звітують про свою роботу в комсомолі на засіданнях бюро первинних парторганізацій, на партійних зборах, на засіданні парткому. Ось і недавно на черговому засіданні парткому бюро заслухано секретаря бюро комсомольської організації Зою Шиян. Зазначалося, що переважна більшість комсомольців стала ударниками комуністичної праці, очолює трудове суперництво по гідній зустрічі XXVII з'їзду КПРС.

Зміна № 2, яку очолює станційний диспетчер комуніст Володимир Зіновієвич Волобуєв, активно включилася у соціалістичне змагання по гідній зустрічі чергового форуму партії під девізом: «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад».

Посилення партійного впливу на комсомольську організацію, активізація виховної роботи дали змогу кращих із кращих молодих виробників рекомендувати для вступу в члени КПРС. У нашій партійній організації понад 40 процентів молодих комуністів, що вступали у партію за рекомендацією комсомольської організації. Так, лише цього року членами і кандидатами у члени партії стали 15 комсомольців. Серед них чергові по парку Анатолій Головань та Олександр Компанієць, оператори ЕВМ Валентина Осауленко, Катерина Шмуратова, Надія Кисилічина, Таміла Дончик, Катерина Іванова та інші.

Важливого значення у політичному загалуванні молоді, її професійному зростанні надає наставництво. Саме наставники передають молодим дух бойових і трудових традицій, скорочують час професійного становлення молодого виробника.

На станції діє рада наставників молоді, яку очолює комуніст, наставник Світлана Тимофіївна Родіна. У раді наставників п'ять комуністів. Вони і задають тон всій організаційній і виховній роботі.

Партійне керівництво комсомолом носить у нас планомірний, систематичний характер. Важливо постійно і глибоко проникати у суть роботи, виявляти максимум переконання і товариської уваги, підтримувати корисні починання, навчати і підбадьовувати не повчаннями, а працею.

Г. МОСКАЛЕНКО,
секретар парткому станції Знам'янка.

ХТО ЗНАЄ В. А. ШЕВЕЛЄВА?

Два роки тому якутський поет Леонід Коноплянко, до речі, наш земляк, уродженець Знам'янського району, знаючи про мою пристрасть до пошуку, надіслав вирізку з газети «Социалистическая Якутия». Відтоді й почався ще один пошук. Про нього й мова.

Ось що, зокрема, писала «Социалистическая Якутия»: «Ранком 7 травня 1943 року група літаків 4-го перебірного авіаполку Красноярської повітряної траси вирулювала зі стоянки на злітну смугу Якутського аеродрому. Згідно з наказом командира полку про переліт літаків за маршрутом Якутськ — Киренськ до складу ведучого екіпажу літака з бортовим номером 232519 були призначені: майор Бороненко — командир, капітан Шевелєв — штурман, старший технік-лейтенант Ференс — бортмеханік, молодший лейтенант Шабанов — бортрадист, сержант Наумов — бортрадист, інженер-капітан Куделін — перевіряючий... Пролітаючи над околицями Якутська, Бороненко зробив перший розворот і з набором висоти пішов у бік селища Жатай. За Жатаєм командир став виконувати третій розворот над річкою. І в цей момент якась невідома сила різко повернула штурвал зліво і намертво застопорила його в цьому положенні. Літак став падати. Бороненко встиг викрикнути по радіо: «Падаємо, включайтеся автопілот...». Це були останні слова з борту... Тоді в Якутську не знайшлося техніки, яка б могла дістати з дна Лени важкий літак.

У згаданій газетній публікації, яка називається «Пам'ять серця», наводилися короткі дані про кожного із загиблих. Майор О. М. Бороненко — уродженець Мінеральних Вод, інженер-капітан П. В. Куделін народився в Баку, капітан Василь Андрій

Шевелєв родом із Калинівки Кіровоградської області...

Пишу в головне управління кадрів Міністерства оборони СРСР. Одержав відповідь: «...По обліку офіцерського складу ВПС значиться капітан Шевелєв Василь Андрійович, 1913 року народження, уродженець с. Калинівки Кіровоградської області (район не вказано), штурман авіаескадрильї. Дружина — Шевелєва Ганна Михайлівна, проживала за адресою: м. Куйбишев, пр. Калініна, корпус 2, кв. 11».

Вдалося встановити деякі подробиці з біографії капітана Шевелєва. Стало відомо, що після закінчення середньої школи вступив на навчання до льотного училища, яке закінчив у 1937 році. Долав КПРС вступив у 1940 році...

Нинішнє літо було спекотним у Якутії, що призвело до того, що в деяких місцях Лена дуже обміліла. 19 серпня 1985 року в 12-ти кілометрах на

північний захід від м. Якутська були виявлені залишки літака Б-25, який потерпів катастрофу 7 травня 1943 року. Про цю подію писалося в «Известиях», передавалося по радіопрограмі «Маяк». Знову пишу в Якутський обласний військкомат і одержую відповідь: «Похоронення останків і відкриття пам'ятника-обеліска планується провести 7 травня 1986 року — в день 43-ї річниці з дня героїчної загибелі військових льотчиків. Одночасно повідомляю, що на виступ газети «Известия» відгукнувся син капітана Шевелєва — Едуард Васильович Шевелєв, який проживає в Благовещенську...».

«Мені було чотири роки, коли загинув батько, — згадує Е. В. Шевелєв. Востаннє бачив його ранньої весни 1943 року, коли він приїздив у Куйбишев, де, до речі й зараз проживають мої рідні. Бачив його якраз перед тією трагічною смертю... До війни ми жили на півночі, де батько проходив військову службу. Вже тоді на його грудях виблискували два ордени Червоного Прапора — за Іспанію. На жаль, досі нічого не знаю про кіровоградський період життя батька... Після закінчення Московського поліграфічного інституту я став художником-графіком. Підрастають два онуки від важного капітана Шевелєва — десятикласник Андрій, який мріє про військову професію, і семикласник Денис. Надсилаю фото, може, хто з кіровоградців пізнає свого славного земляка і відгукнеться. Буду щиро вдячний...».

Ось воно, це фото. Вдивіться в обличчя відважного сокола Шевелєва. Може, комусь воно видасться знайомим? Відгукніться через газету! Червоні слідопити! Включайтеся в пошук! На карті нашої області є села з назвою Калинівка. Хай стануть відомими всі сторінки славної біографії нашого земляка, хороброго льотчика Василя Андрійовича Шевелєва!

О. РЯБОШАПКА,
краснознавець.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Не сидіти склавши руки

В обласному українському музично-драматичному театрі імені М. Л. Кропивницького — прем'єра. Свою нову виставу «Покликання» («І проросте зерно...») за п'єсою В. Врублевської колектив присвятив XXVII з'їзду КПРС. Кошти за одну з вистав артисти перерахували у Фонд миру.

Злободенна тема порушена в новій виставі кропивничан: необхідність вирощування з меншими затратами кормових культур з максимальним вмістом білка. До таких відноситься й той самий люпин-мутант, виведений якого ще багато літ тому займалася покійна дружина нині відомого вченого Оболенцева (артист В. Бабич). Він же — один із тих, хто не давав цій ідеї ходу, бо в ті часи це могло зашкодити його репутації. Дочка Оболенцева Дарія (заслужена артистка УРСР В. Дронова), той самий агроном, яку ми бачили в першій сцені. Всупереч волі батька і ціною подальших напружень із ним стосунків вона відмовляється від аспірантури і йде працювати в село, бо любить землю і хоче бути ближче до неї. Настали нові часи, селекціонери знову заговорили про люпин, але деякі господарники знову ж таки: «...сіяти раніше пшеницю, то й дефісітимемо, і нащо ці новачки, що і є відомо, що з них вийде». Знайома? Знайома! Чули, читали, як роками лежать під сукном винаходи і раціоналізації, бо це ж їх же треба спростувати... Але Дарія зрештою досягає свого, бо, по-перше, як ми вже зауважили, і часи не ті, по-друге, має справжній характер. Своєю перемогою дівчина доводить, що вона не

чужа людина для землі, що її місце біля неї.

Про інші характери теж треба сказати детально, тому, що вистава вийшла в достатній мірі художньою, гадаю, саме тому, що артисти зуміли без поділу на «чорні» та «білі» майже всі образи створити рельєфними при мінімальних затратах сценічного часу. Вистава коротка, герої говорять загальною мовою, бачимо ми їх практично в одному місці — домі Оболенцева в дні його ювілею, — а от дізнаємося про них і переживаємо з ними немало. Бо майже за кожною людиною ніби стоїть ще одна або дві. У кого домінує хороше, добре, а в кого всегось. Скажімо, той же Оболенцев — ким він тільки не постає! Респектабельний професор, до якого не протопляється учні. Перестраховальник-раціоналіст, якщо не сказати боягуз (сцена його розмови з покійною дружиною, де це проявляється — одна з найкращих у виставі), люблячий батько з рисами деспотизму, одночасно й розгублений, пригнічений людина, у якій прокинулася совість. А може, вона й не заснула, тільки професор намагався її докорити за відступництво від потрібної справи виправдати чим завгодно, навіть... історичними прикладами — несподівано парадоксально, в цьому плані, прозвучав спогад про експерименти білоруського письменника Якуба Коласа...

Свою історію має і Юлія (заслужена артистка УРСР Н. Ігнатова), котра веде господарство Оболенцевих. О, вона ніл не проста собі «бідна родичка», що мліє

від вдячності до благодійника, що прихистив її в тяжкі часи. Ні, ця жінка несе в душі тягар відомих їй витоків драми родини Оболенцевих і в критичну хвилину не боїться сказати правду, сказати, все ж залишаючись вірною собі — лагідною, чутливою, еразливою. Такою еразливою, що серце не витримало докорів Оболенцева. Вони жорстокі, та, думаю, смерть Юлії — то вже занадто для підтвердження цього.

Небайдуже спостерігаємо за еволюціями Андрія (заслужений артист УРСР В. Зіноватий) та Ігоря Владича (А. Литвиненко), бо це — наші сучасники зі знайомими рисами. Андрій однодумець Дарії, підтримує її прогресивні прагнення, і не тільки тому, що любить її. Одночасно ж він і її біда — колись вважав, що дружина не повинна бути коханою, а лише супутником, що пробивний Владич в цьому розумінні перспективніший... Пробивний Владич, зовні любий та милий, діловий та енергійний, став закінченим кар'єристом, який раптом що (наприклад, коли треба було підтримати Дарію) — у куці. З такими принципами і чесної дочці Оболенцева не по дорозі.

Головка ж цінність «Покликання» у тому, що вистава спонукає глядача до активності, діяльності, відстоювання праведного діла, правильних принципів, свого вибору. «Всякий вибір поганій, якщо сидіти склавши руки», — говорять і доводять на ділі Дарія. Хай же проростуть у нашій свідомості зерна цієї істини...

Н. ДАНИЛЕНКО.

ЗВИЧАЙНО, дехто може й зауважити: подумаш — десять років подружнього життя... Срібне чи золоте весілля — ото подія. Але не поспішайте з категоричними оцінками. Прожити десять років у щасті і злагоді — це теж багато що значить.

І ще одне. Десять років тому «Молодий комунар» під рубрикою «Бажаніє щастя» привітав чотири пари, які 20 грудня брали шлюб. Так от: не всі вони сьогодні разом, є розлучення. А ця пара — щаслива, і віриться, що буде у неї і срібне, і золоте...

Двокімнатна квартира їх уже не влаштувала. Діма і Таня підросли.

І Теофанови вирішили: будемо шукати обмін, ад-

спокійно, без дріб'язкових сварок, переконуючи один одного, поступаючись один одному.

Вони різні за характером Галина і Георгій. Чоловік — врівноважений, ніколи не підвищує голосу, все робить спокійно, поважно. Дружина — більш енергійна, більш ініціативна, все під руками в неї горить. Але знайоми про них говорять так: створили одне для одного. І по-доброму їм заздрять.

...Влаштувалися біля крісла. Ім гарно разом.

«За синіми морями, за високими горами, в тридев'ятому царстві жив-був собі...». Ніхто так добре не прочитав казку, як ма-

ЧЕРЕЗ ДЕСЯТЬ ЗИМ...

же комусь обов'язково треба менша житлова площа. Траплялося кілька варіантів, та зрештою зупинилися саме на цій: чотирікімнатна, в хорошому мікрорайоні, Галині в обласну лікарню, де вона працює медсестрою, — ходу п'ять хвилин, школа, в якій вчать діти, неподалік. Георгій, працівник ДАІ, теж все влаштувало. Отак і перебралися.

Все гаразд. Та довгий час невдоволеними залишалися син і донька. Ще б пак: мама з татом зайняті ремонтом квартири, а хто почитає казку, хто допоможе в цікавій грі?

— І подружок тут моїх немає, — плакала Тетяна.

— Зачекайте трохи, — заспокоювала їх Галина Олексіївна, — ось наведемо лад, побачите, як буде гарно, просторо...

Звичайно, в житті, як на довгий ніч: трапляється все. Але в цій сім'ї, в основному, вирішують усе

Через годину діти вже мирно спали у своїх ліжках. Завтра в школу. Та ні — в перший клас, Діма — в другий.

А у Галини і Георгія ще вистачає турбот. Ремонт не повністю закінчено.

— Але завтра обов'язково піду в перукарню. Зроблю зачіску і буду гарною-гарною.

Георгій усміхається.

— А ще в кіно сходити. Кажуть у «Ятрані» йде цікавий фільм.

Замріялися на ніл на хвилину. Може, згадали грудень 1975-го. Весільний стіл, щирі побажання гостей, і свою тривогу: як то буде в майбутньому, чи щастям наповниться світлиця їхньої долі.

Написилися, і хай ніколи не буде порожньою. Хай у ній завжди господарює кохання! Світле і гарне, перший сніг.

Н. КЛЮВАНА.

м. Кіровоград.

Кімоно — для дівчат

ТУТ, неподалік телецентру, недавно введено в експлуатацію корпуси республіканської навчально-тренувальної бази «Колоса». Одразу в кількох просторих спортивних залах стали господарями вихованці ДЮСШ обласної сільськогосподарської фабрики, Катерина Горіна закінчує Кіровоградську десятирічку № 9.

...Є тут п'ятикласниці і десятикласниці, студентки та учениці профтехучилищ. Вікторія Глушенко, наприклад, навчається на факультеті фізвиховання педінституту, Тетяна Дунаєва — студентка КІСМУ, Наталя Кучменко працює на взуттєвій фабриці, Катерина Горіна закінчує Кіровоградську десятирічку № 9.

Щодня, крім понеділка,

їх зустрічає тут досвідчений тренер майстер спорту В. С. Ханцевич. Більше 80 юних спортсменок, що поповнили чотири групи початкової підготовки, вже мають чіткий орієнтир на шляху до майстерності. Передусім вони здобувають у ДЮСШ високий фізичний гарт. Бо перед тим, як освоїти складні технічні прийоми дзюдо, Валерій Степанович проводить тривалу розминку. Тут і рухливі ігри, і гімнастичні

вправи, біг, акробатика. Скажімо, не кожна з вихованок Ханцевича зміла зробити «місток» чи «шпагат», не кожна могла справно віджатися на гімнастичній лаві. Тепер все це для дівчат звичне.

— Спочатку дівчатка вважали, що дзюдо — це просто розвага, — зауважує директор ДЮСШ М. І. Романенко. — Та Валерій Степанович зумів швидко привчити їх до цієї цікавої ро-

ВІД МАСОВІСТІ — ДО МАЙСТЕРНОСТІ

боти в спортзалі. І більш виразно у них почали проявлятися почуття товаришності, взаємовиручки, вміння переборювати труднощі. Тепер їм ніколи займатися пустощами у вільний час. Виконавши домашні завдання, спішають у спортзал.

Росте майстерність дзюдоїсток. Кандидат у майстри спорту Наталя Кучменко, наприклад, не мала собі рів-

них на республіканській першості, Катерина Горіна привезла з республіканського турніру бронзову нагороду.

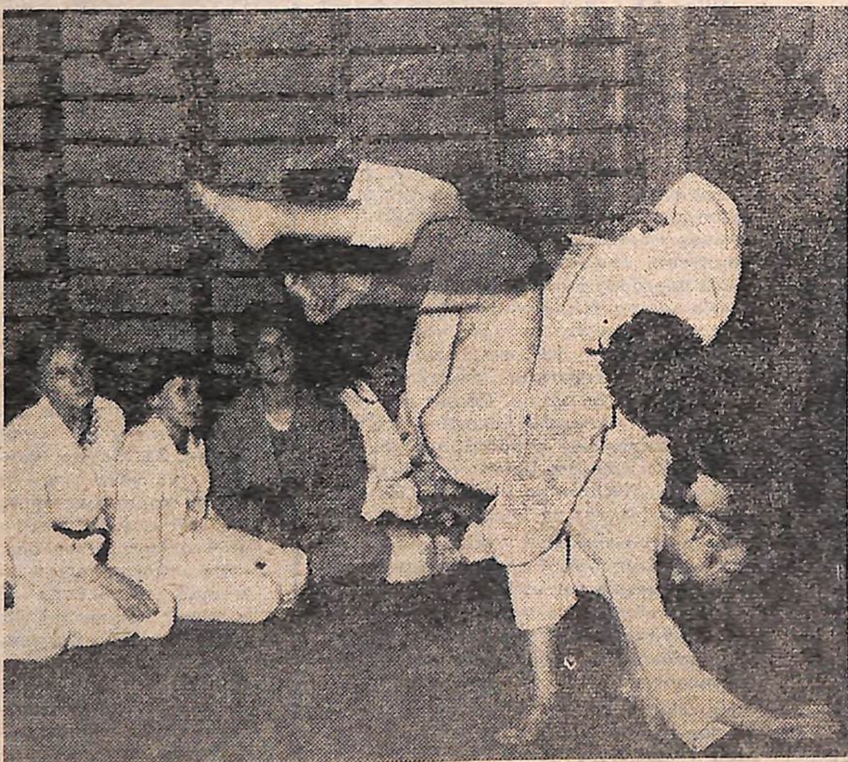
СПАЛАХНУЛИ вогні в спортзалі. Шикуються група початкової підготовки.

— Недавно я побував у деяких школах. А тепер хотів би побачити ваші щоденники, — говорить Валерій Степанович. — Як у вас там з математикою і хімією, як поводити себе на уроках? Ми ж домовлялися: хто потрапить в список порушників, той нам не товариш.

Як з'ясувалось, «двійки» серед спортсменок не було, навіть «середнячки» підтяглись — мають четвірки і п'ятірки. А найбільша похвала від учителя фізкультури — дівчата успішно складають нормативи ГПО, заняття в ДЮСШ допомогли їм підготуватися краще до легкоатлетичних та лижних пробігів. Бо є запас витривалості і сили, є вміння тримати себе в належній формі. То хто ж тепер може заперечити, що кімоно не для дівчат?

М. ВИНЦЕВИЙ.

На знімках: зліва — В. С. ХАНЦЕВИЧ з Наталею КУЧМЕНКО; внизу — йде чергове тренування. Фото С. ФЕНЕНКА.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 01422. Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс G1103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішніспільного життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 674. Тираж 57 400.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

(Наступний номер «Молодого комунара» вийде у вівторок, 24 грудня ц. р.).